

Стежинка

Василь Чухліб

Якщо дружити зі стежинкою, вона багато цікавого розповість. Тетянка вийшла на ганок, а стежинка неначе взяла її за руку і повела за собою.

Довкола картопля цвіте біло й рожево, соняхи в золоті бубни вигупують. Зелений огірочок виповз із грядки на стежку: а що тут діється? Квасоля-повитиця пишається на високих тичках, їй звідтіля все видно. А гарбуз та гарбузиха з гарбузенятами поховалися під лапатим листям — щоб сонце не напекло.

Через стежину снують мурашки. Такі малі, а тягнуть більші за себе гілочки й бадилінки. Тетянка знає: отам, під старою грушею, вони дім собі будують.

А в повітрі золоті цяточки блискають. То бджоли летять по мед: на город, на леваду, в поле.

Веде стежинка Тетянку і все їй показує. Уже й город кінчається. Що ж там далі?

А тут бабуся:

— Внучко, ходи-но до хати!

По правді, Тетянці не хочеться вертатись. Але треба слухатися. Ну що ж, вона завтра із стежинкою далі піде.